

RESSÒ DE LA PARAULA

Sentir la Diòcesi (II)

Aquell pas dels Exercicis de sant Ignasi que anomenem «Sentir l'Església» és presentat per alguns directors aprofitant les possibilitats que ofereix el passatge de l'Evangeli de sant Joan de la pesca miraculosa en el llac Tiberíades i l'esmorzar amb Jesús a la platja (Jn 21,1-14).

L'aparició va ser d'aquesta manera: Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs, Natanael, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els diu: —Me'n vaig a pescar. Els altres li diuen: —Nosaltres també venim amb tu. Sortiren, doncs, i pujaren a la barca, però aquella nit no van pescar res. Quan va despuntar el dia, Jesús es presentà vora el llac,

però els deixebles no s'adonaven que fos ell. Llavors Jesús els digué: —Nois, no teniu res per a menjar? Li respongueren: —No. Ell els digué: —Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix. Així ho van fer i ja no la podien estirar de tants peixos com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: —És el Senyor. Així que Simó Pere va sentir que era el Senyor, es posà el vestit i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, van arribar amb la barca, arrossegant la xarxa plena de peixos. Quan baixaren a terra, veieren pa i unes brases amb peix coent-s'hi. Jesús els diu: —Porteu peixos dels que acabeu de pescar. Simó Pere pujà a la barca i va estirar cap a terra la xarxa plena de peixos: eren cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no

es va esquinçar. Jesús els digué: —Veniu a menjar. Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era, perquè sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igualment va fer amb el peix.

Potser la lectura orant d'aquesta escena evangèlica ens ajuda a «sentir la Diòcesi».

- 1) El grup de deixebles saben i han vist que Jesús és viu. Però els manca una cosa essencial. És de nit, estan junts, però inactius, i les seves iniciatives resulten estèrils.
- 2) Un suggeriment de Pere és secundat pels altres. Una decisió a cegues, sense un càlcul cert.
- 3) Jesús es presenta com un qualsevol que demana alguna cosa per a menjar. Però la seva

paraula i l'obediència dels deixebles fan eficaç el treball: l'origen i el motiu de tota acció eclesial no pot ser cap altre que el seu mandat.

- 4) El primer a reconèixer Jesús és el deixeble estimat. L'amor i la fe desvetllen els ulls per a descobrir la seva presència entre nosaltres.
- 5) El primer a llançar-se a buscar Jesús és Pere, potser conscient que amb ell hi va tota l'Església. L'amor estimula la trobada i la proximitat.
- 6) Un gran nombre de peixos i, tot i ser molts, no es va trencar la xarxa. Perquè el do de Jesús sempre és sobreabundant i la diversitat, que neix de Crist, no trenca la unitat.

7) Jesús ha preparat l'esmorzar per als seus deixebles. La comunió és do diví. Ell és l'agent indispensable. Encara que Jesús demanà que hi afegixin alguns peixos que els deixebles havien pescat. Sempre desitja que hi posem de la nostra part (que també és do seu).

8) «Veniu, mengueu», com convidats al banquet de la Saviesa i a l'àpat del temps messiànic... És Ell qui s'acosta a cadascú i reparteix.

A la Diòcesi no ens reuneix ni la carn ni la sang, ni l'interès, ni la cultura: ens reuneix la fe que és do de Déu. En l'Eucaristia sentim l'Església, ens trobem i ens reconeixem en la comunió de Crist Ressuscitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar com a éssers humans (II)

En la lògica transhumana, la llibertat és primària a la naturalesa. L'ésser humà és radicalment lliure i mitjançant la col·laboració de les biotecnologies pot fer realitat tots els seus somnis.

L'argument determinista queda esmicolat. No hi ha una naturalesa pètria, impossible de modificar. Cada ésser humà pot ser el que desitja esdevenir; pot desafiar els límits naturals que li són imposats de bell antuvi en néixer i recrear-se indefinidament.

Tinc capacitat de modificar les meves qualitats fenotípiques, de millorar les meves destreses naturals i de crear-ne de noves, desafiant l'espai, el temps, els topalls propis de la condició humana. Fins i tot, puc ser lliure de morir o de no morir. Ni tan sols la mort es planteja com un fet irreversible i fatal.

Contra el determinisme biològic, els transhumanistes defensen l'indeterminisme antropològic. Des del paradigma transhumanista, es refusa, doncs, la idea d'una naturalesa humana fixa i es-

tàtica, d'una substància individual de naturalesa racional.

L'ésser humà és un ésser indeterminat, que no posseeix cap naturalesa en si mateix, ni és la imatge de cap ésser superior. Es crea mitjançant els artefactes tècnics, es determina a si mateix i es dona la seva pròpia forma i el seu telos. Tot és obert: tant el seu present com el seu futur. L'únic fix és el passat, però, pot esborrar-lo o modificar-lo si li interessa, perquè la consciència del passat depèn de la memòria i la memòria està ubi-

cada en una àrea del cervell. No està cridat a ser un esclau dels esdeveniments que van tenir lloc en el passat, ni haver de viure instal·lat en un cos que no ha escollit i li ha vingut donat per naixement.

Té capacitat i destresa per construir el món que habita, però, a la vegada, per construir-se a si mateix amb els objectes i els artefactes que elabora amb la seva intel·ligència.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Sentir la Diócesis (II)

Aquel paso de los Ejercicios de san Ignacio que denominamos «Sentir la Iglesia» es presentado por algunos directores aprovechando las posibilidades que ofrece el pasaje del Evangelio de san Juan de la pesca milagrosa en el lago Tiberíades y el almuerzo con Jesús en la playa (Jn 21,1-14).

Sucedió de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, Natanael, los hijos de Zebedeo y otros dos discípulos de Jesús. Simón Pedro les dijo: —Me voy a pescar. Ellos contestaron: —Nosotros también vamos contigo... Pero aquella noche no pescaron nada. Cuando comenzaba a amanecer, Jesús se apareció en la orilla, pero los discípulos no sabían que fuera él. Jesús les preguntó: —Muchachos, ¿no habéis pescado nada? —Nada —le contestaron. Jesús les dijo: —Echad la red a la derecha de la barca y pescaréis. Así lo hicieron, y luego no podían sacar la red por los muchos peces que habían cogido. Entonces aquel discípulo a quien Jesús quería mucho le dijo a Pedro: — ¡Es el Señor! Apenas oyó Simón Pedro que era el Señor... se lanzó al agua. Los otros discípulos llegaron a la playa con la barca, arrastrando la red llena de peces... Al bajar a tierra encontraron un fuego encendido, con un pez encima, y pan. Jesús les dijo: —Traed algunos peces de los que acabáis de sacar. Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la playa la red llena de grandes peces, ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, la red no se rompió. Jesús les dijo: —Venid a comer. Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían que era el Señor. Jesús se acercó, tomó en sus manos el pan y se lo dio; y lo mismo hizo con el pescado.

Quizá la lectura orante de esta escena evangélica nos ayude a «sentir la Diócesis».

- 1) El grupo de discípulos saben y han visto que Jesús está vivo. Pero les falta algo esencial. Es de noche, están juntos, pero inactivos y sus iniciativas resultan estériles.
- 2) Una sugerencia de Pedro es secundada por los demás. Una decisión a ciegas, sin cálculo cierto.
- 3) Jesús se presenta como uno cualquiera que pide algo para comer. Pero su palabra y la obediencia de los discípulos hacen eficaz el trabajo: el origen y el motivo de toda acción eclesial no puede ser otro que su mandato.
- 4) El primero en reconocer a Jesús es el discípulo amado. El amor y la fe despiertan los ojos para descubrir su presencia entre nosotros.
- 5) El primero en lanzarse a buscar a Jesús es Pedro, quizá consciente de que con él va toda la Iglesia. El amor estimula el encuentro y la proximidad.
- 6) Un gran número de peces, que, con ser muchos, no se rompió la red. Porque el don de Jesús siempre es sobreabundante y la diversidad, que nace de Cristo, no rompe la unidad.
- 7) Jesús ha preparado el almuerzo para sus discípulos. La comunión es don divino. Él es el agente indispensable. Aunque Jesús pide que añadan algunos peces que los discípulos habían pescado. Siempre desea que pongamos de nuestra parte (que también es don suyo).
- 8) «Venid, comed», como invitados al banquete de la Sabiduría y a la comida del tiempo mesiánico... Es Él quien se acerca a cada uno y reparte.

En la Diócesis no nos reúne, ni la carne ni la sangre, ni el interés, ni la cultura: nos reúne la fe que es don de Dios. En la Eucaristía sentimos la Iglesia, nos encontramos y nos reconocemos en la comunión de Cristo Resucitado.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada de la Pastoral Familiar de Catalunya

El dissabte 10 de setembre va tenir lloc a la Casa de l'Església la reunió d'inici de curs dels delegats de Família i Vida de la Tarraconense. Va ser l'ocasió de tractar sobre el nou itinerari catecumenal que en l'àmbit de la Pastoral Familiar es proposa d'ara endavant.

Quant a l'àmbit de la defensa de la vida, es va parlar de les últimes dades en relació a l'eutanàsia, a nivell d'estat i internacional.

En aquest nou curs, les dates de les iniciatives més significatives d'aquest àmbit pastoral són les següents:

- Divendres 30 de desembre de 2022, Jornada de la Sagrada Família.
- Del 13 al 19 de febrer de 2023, Setmana del Matrimoni.
- Dissabte 25 de març de 2023, Jornada per la Vida.

Inici de curs de Vida Creixent

En la primera reunió d'aquest curs dels responsables de grups d'aquest moviment cristià per a jubilats i persones grans es van aplegar una vintena de persones, representants dels grups que hi ha a la diócesi. Es va enfocar el nou curs, que es presenta amb millors possibilitats, en l'actual context sense restriccions a causa de la pandèmia. El bisbe Agustí va fer-se present amb una salutació inicial i una breu reflexió, prèvia a l'espai de formació sobre el temari que es realitzarà aquest curs. També va assistir convidat el Sr. Pere Canaleta, coordinador de Vida Creixent de Girona i també a nivell interdiocesà de tota Catalunya.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Si volem verificar la nostra pertinença a Crist, vegem com ens comportem amb els qui ens han ferit. El Senyor ens demana que responguem com Ell ho fa amb nosaltres. No ens separa en bons i dolents, en amics i enemics. Per a Ell tots som fills estimats» (12 d'abril).

@Pontifex_es: «Les armes de l'Evangelí són l'oració, la tendresa, el perdó i l'amor gratuït al proïsme, a tot proïsme. És així com es porta la pau de Déu al

món. Per això, l'agressió armada d'aquests dies, com tota guerra, representa un ultratge a Déu» (13 d'abril).

@Pontifex_es: «Mentre el poder mundà deixa només destrucció i mort, la pau de Crist edifica la història, a partir del cor de cada home que l'acull» (13 d'abril).

@Pontifex_es: «La presència de Déu és tan humil, amagada, a vegades invisible, que per a ser reconeguda necessita d'un cor preparat, despert i acollidor» (14 d'abril).

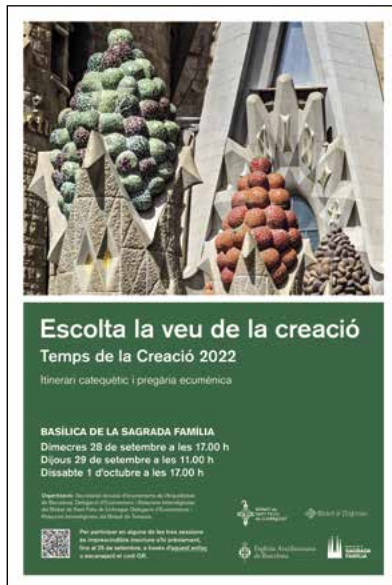
Catequesis ecumèniques en el Temps de la Creació

El Secretariat d'Ecumenisme de l'Arquebisbat de Barcelona i les delegacions d'Ecumenisme i Relacions interreligioses dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa han organitzat, conjuntament, una sèrie de catequesis ecumèniques que tindran lloc a la Sagrada Família els dies 28 i 29 de setembre i 1 d'octubre.

Antoni Gaudí considerava la natura com l'obra del Creador. Tota la seva obra és plena de reflexos de la natura i una bona mostra d'això és la construcció de la Sagrada Família.

Per aquest motiu, en aquest Temps de la Creació, es faran unes visites catequètiques al temple de Gaudí, centrades en la presència de la natura, que acabaran amb una pregària ecumènica a la cripta, dirigida cada dia per un ministre de les distintes esglésies cristianes que pregaran plegades a favor de la cura de la natura.

Per participar-hi, és necessari apuntar-se a les inscripcions [amb aquest enllaç](#) o accedint-hi amb el codi QR.

Visites catequètiques

- 28 de setembre, a les 17 h
- 29 de setembre, a les 11 h
- 1 d'octubre, a les 17 h

Jornada Mundial del Migrant i Refugiat

Avui, 25 de setembre, l'Església celebra la 108a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, amb el lema «Construïm el futur amb els migrants i els refugiats», amb el desig d'enfocar la mirada en qui pot arribar a ser privat de la construcció d'aquest futur, si no fem res o si globalitzem la indiferència.

Aquesta és una Jornada, segons explica el papa Francesc en el seu missatge per a aquest any, que té la intenció de recordar a tota la societat que els migrants i els refugiats són una ocasió de creixement cultural i espiritual per a tothom. «Gràcies a ells —destaca el Papa— tenim l'oportunitat de conèixer millor el món i la bellesa de la seva diversitat. Podem madurar en humanitat i construir junts un “nosaltres” més gran.»

Per la seva banda, els bisbes que formen la **Subcomissió Episcopal per a les Migracions i la Mobilitat humana**, en el seu missatge expressen que «és temps d'atrevir-se a mirar el futur de les migracions amb els ulls de Déu» que «ens fa adonar-nos que hi

ha un llenguatge comú amb altres maneres de pensar, i és el defensar la dignitat humana, reconèixer-la i comprometre'ns amb donar-li vitalitat allà on es posa en qüestió», perquè «no hi ha futur sense defensa de la dignitat de cada persona i de viure amb aquesta dignitat en el nostre món».

La Mercè i els privats de llibertat

En aquest cap de setmana tenim molt presents les celebracions al voltant de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

Per aquest motiu, ahir, 24 de setembre, el bisbe Agustí, juntament amb els altres bisbes de la Província, va concelebrar l'eucaristia, presidida pel cardenal Omella, a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

Aquesta advocació mariana és també la patrona dels privats de llibertat i, per això, als centres penitencia-

ris de Brians1 i Brians2, al terme municipal de Sant Esteve Sesrovires, se celebra amb múltiples activitats culturals i esportives, preparades pels equips de tractament dels centres. Els capellans i el voluntariat de Pastoral Penitenciària també preparen amb cura la celebració de l'eucaristia. Aquest any, superades les restriccions de la pandèmia, es torna a celebrar la missa en els espais comuns: A Brians1, té lloc avui diumenge 25, a les 11 h, amb l'assistència dels interns que ho desitgin de tots els mò-

duls, inclòs el de dones. Després de l'eucaristia hi ha previst un piscolabis fraterm.

A Brians2 la missa, també avui, la presideix el bisbe auxiliar de Barcelona Javier Vilanova, que és el bisbe encarregat de la Pastoral Penitenciària en l'àmbit de la Tarraconense. L'eucaristia té lloc al teatre del centre.

Molts interns i internes acudeixen a aquests actes religiosos, amb devoció a la Mare de Déu, demanant amb confiança d'arribar a la llibertat de cos i d'esperit.

AGENDA

► **Trobada d'inici de curs.** En aquestes setmanes hi ha previstes les primeres reunions del curs de diversos àmbits pastorals i organitzatius de la nostra diòcesi:

—**Arxiprestes.** Els representants dels nou arxiprestats del bisbat es reuneixen amb el bisbe Agustí dimecres 28 de setembre, a la Casa de l'Església.

—**Delegats diocesans.** En aquesta ocasió, el format d'aquesta reunió canvia i es farà el dissabte 1 d'octubre, de 10.30 a 13.30 h, a la Casa de l'Església, amb la intenció de generar un espai més favorable a la convivència i compartició d'experiències i projectes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats els sants metges), germans mrs. de Síria, patrons dels metges i dels farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17.20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, màrtirs a Nagasaki (s. XVII);

Lleida: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dijous [Dn 7,9-19 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Divendres [Jb 38,1.12-21; 40,3-5 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), verge i doctora de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sants Àngels de la Guarda; **Lleida:** □ Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946). Sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

Diuenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin»

De vegades pensem que és possible tenir riquesa i pensar en els pobres i no ens adonem que la riquesa fa que els pobres es tornin invisibles als nostres ulls. La primera lectura ho retrata molt bé: *S'estiren en llits de marfil..., mengen els anyells més tendres..., beuen el vi en grans copes i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep.* La riquesa ens tanca en el nostre món i ens impedeix tenir ulls per a veure els germans. És el que li passa també *al ric* de l'evangeli (no té nom: qualsevol de nosaltres pot ser aquest ric). *Aquest ric anava vestit de porpra i de lli finíssim i cada dia celebrava festes esplèndides.* Podem dir que no robava, que feia servir els seus diners. Però *un pobre que es deia Llätzer* (els pobres tenen nom i cognoms) s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Però aquest no el veu; es troba massa ocupat en els seus plaers; Llätzer se li ha tornat invisible. Després tanmateix canvien les coses: *El pobre morí i els àngels el portaren a la falda d'Abraham; el ric també morí i el van sepultar.* Ja es veu que la situació és ben diferent. Ho diu el text: *Estant en un lloc de turments... Ara sí que veu Llätzer, ara sí compta amb ell, però ja és massa tard tal com diu Abraham: Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa tant que si algú volgués passar del lloc on sec jo cap on sou vosaltres, no podria.* I convençut que per ell no pot fer res demana a Abraham que envii Llätzer a convèncer els seus germans. Però Abraham és molt clar: *Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin.* I subratlla: *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.* Pau ens recomana: *Busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor...* La riquesa ens encega, ens impedeix estimar els germans, practicar la justícia, l'amor. És la Paraula de Déu qui ens ho diu: ja no ens cal res més.

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats als estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vidors.»

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre." El ric digué: "Llavors, pare, et prego que m'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobarlos algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

► Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

► Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico; y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritando, dijo: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas". Pero Abrahán le dijo: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieran cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros". Él dijo: "Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento". Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen". Pero él le dijo: "No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán". Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto".»